ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem, se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,** se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 Ca 14/2009 - 111,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Vlastimilu Vezdenkovi, advokátovi, se sídlem Hauerova 3, Opava, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností brojí žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 Ca 14/2009 - 111, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nezaslání výpisu o zdravotní péči za rok 2006.

Městský soud návrh žalobce zamítl, protože žalobce opakovaně soudu sdělil, že mu žalovaný výpis o zdravotní péči za rok 2006 poskytl. Tuto skutečnost potvrdil a doložil i žalovaný. Městský soud označil žalobu jako nedůvodnou, neboť tvrzená nečinnost žalovaného ke dni rozhodování soudu objektivně pominula.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítá, že napadený rozsudek byl vydán bez jednání a že soud porušil jeho ústavní práva zaručená čl. 3, 4, 10 a 96 odst. 2 Ústavy a čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu konstatuje, že městský soud ve svém přípise ze dne 1. 4. 2009, který byl stěžovateli doručen dne 7. 4. 2009, upozorňuje stěžovatele, že sám prohlásil, že mu byl požadovaný výpis o zdravotní péčí za rok 2006 poskytnut, a žádá o sdělení, zda i v tomto případě na podané žalobě trvá. Dále v témže přípise městský soud poučil stěžovatele, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže s tím účastníci souhlasí, přičemž se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas. Na tento přípis reagoval stěžovatel přípisem ze dne 17. 4. 2009, v němž uvedl, že na své žalobě trvá; k otázce rozhodování soudu bez jednání se nikterak nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti ve světle formálních náležitostí na ni kladených soudním řádem správním. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel je rovněž pro řízení o kasační stížnosti řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. a namítá vady řízení před městským soudem. Kasační stížnost je tedy pro kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přípustná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v posuzovaném případě nenaplnily podmínky pro přerušení řízení. Podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v jiné věci stěžovatele usnesením ze dne 8. 10. 2009, č. j. 4 Ads 93/2009 - 199, podle § 17 s. ř. s. předložil rozšířenému senátu spornou právní otázku, a to zda je účastník, který nemá způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, způsobilý samostatně činit úkony v řízení ve správním soudnictví, nebo zda takový účastník nemá procesní způsobilost a musí být zastoupen opatrovníkem. Rozšířený senát o této otázce doposud nerozhodl. Šestý senát Nejvyššího správního soudu pak v jiné věci stěžovatele usnesením č. j. 6 Ads 145/2009 - 242 ze dne 8. 12. 2009 přerušil řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o výše citované právní otázce předložené čtvrtým senátem Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přerušení tohoto řízení není nezbytné, neboť žádné procesní kroky stěžovatele by nemohly zvrátit právní názor městského soudu a Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud je rovněž přesvědčen, že procesní práva stěžovatele jsou dostatečně chráněna tím, že byl stěžovateli soudem ustanoven zástupce - advokát, který jej zastupuje v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při zvažování, zda pokračovat v řízení či jej přerušit, neopomněl ani zásadu hospodárnosti a právo stěžovatele na vyřízení věci bez zbytečných průtahů. S přihlédnutím ke všem zvažovaným okolnostem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci nevyvstává otázka procesní

způsobilosti stěžovatele s takovou naléhavostí jako ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 93/2009 a pod sp. zn. 6 Ads 145/2009 a přistoupil k meritornímu posouzení podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shledává nedůvodnou námitku stěžovatele, že napadený rozsudek byl vydán bez jednání a že soud tím porušil jeho ústavní práva. Stěžovatel byl soudem řádně vyzván a poučen podle § 51 s. ř. s. a pokud pak nevyjádřil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, městský soud nepochybil, rozhodl-li ve věci bez nařízení jednání.

K věci samé pak Nejvyšší správní soud odkazuje na § 79 odst. 1, věta první, s. ř. s., dle nějž ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci je nesporné, že vytýkaná nečinnost žalovaného spočívala dle stěžovatele v neposkytnutí výpisu o zdravotní péči za rok 2006 a že žalovaný tento výpis stěžovateli doručil před tím, než ve věci rozhodl městský soud. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 - 41, (dostupný na www.nssoud.cz), v němž judikoval, že *„průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k jejímu ukončení, tj. k tomu, aby správní orgán ve věci jednal a rozhodl.“*

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem městského soudu, že poté, co správní orgán vydá požadované rozhodnutí, je vyloučeno, aby soud žalobě na ochranu proti nečinnosti, která spočívá ve vydání tohoto rozhodnutí, vyhověl, neboť tvrzená nečinnost žalovaného ke dni rozhodování soudu objektivně pominula. Za daného stavu věcí, kdy žalovaný požadovaný výpis o zdravotní péči stěžovateli již poskytl, by vyhovující rozsudek postrádal jakýkoli smysl a odporoval zásadě rozumného uspořádání vztahů mezi účastníky, k níž musí činnost soudu směřovat.

Nejvyšší správní soud tedy z důvodů výše uvedených dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná, a proto mu nezbylo než kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2009, č. j. 9 Ca 14/2009 - 131, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Vlastimil Vezdenko, advokát, se sídlem Hauerova 3, Opava; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané

vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vlastimilu Vezdenkovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu